

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **L. C., nar.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2015, č. j. KUJI 68510/2015, sp. zn. OOSČ 891/2015 OOSC/298,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2015, č. j. KUJI 68510/2015, sp. zn. OOSČ 891/2015 OOSC/298 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10. 9. 2015, č. j. MMJ/OD/26163/2014-32, sp. zn. MMJ/26163/2014 JID:201321/2014/MMJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Předně žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v nedostatku důvodů. Dle jeho názoru se zakládá na skutkovém stavu, který nemá oporu ve spise.
3. Dle žalobce provedené důkazy neprokazují, že by právě žalobce řídil předmětné motorové vozidlo. Žalobce ve svém vyjádření adresované správnímu orgánu I. stupně uvedl, že vozidlo svěřil panu, který pak údajně měl vozidlo svěřit panu, V rámci doplnění odvolání znovu uvedl, že vozidlo svěřil panu, Svědek vypověděl, že rozhodného dne měl vozidlo svěřené žalobce, což ostatně dokládá i výpis z tachografu. Jeho následná odpověď na otázku správního orgánu I. stupně, zda je možné, aby žalobce svěřil řízení vozidla jeho firmy třetí osobě, odpověděl: „*Ne, neměl by, k tomuto jsou řidiči řádně proškoleni*“. Tato slovní formulace je pouhou spekulací, ničím nepodloženým tvrzením. Žalobci není zřejmé, jak by mu měla reálně zabránit v předání vozidla třetí osobě skutečnost, že byl „proškolen“, že se toto nemá dělat. Skutečnost, zda právě žalobce vozidlo v předmětnou dobu řídil, nemohl svědek nijak vnímat svými smysly, a tedy ani o této skutečnosti relevantně vypovídat. Stejně tomu tak je v rámci provedeného důkazu výpisem z tachografu. Skutečnost, jestli skutečně žalobce přestupek spáchal či nikoliv, nebyla nijak prokázána. Žalovaný tedy nemohl v duchu právní zásady in dubio pro reo rozhodnout o vině žalobce. Dle žalobce navíc samotná hodnověrnost vyslechnutých svědků je velmi nízká, neboť z povahy věci mají přirozenou snahu obvinít třetí osobu ze spáchání přestupku, aby nedošlo k zahájení řízení o správním deliktu. V opačném případě by odpovědnost nesl provozovatel vozidla, společnost, K této společnosti mají svědkové přirozeně vztah (pan je jednatel společnosti).
4. Žalobce se dále před správními orgány snažil prokázat, že se protiprávního jednání nemohl dopustit ani skutečný řidič motorového vozidla, jelikož na světelném zařízení musela svítit zelená barva, opravňující průjezd křižovatkou. Žalovaný se těmito skutečnostmi nezabýval a způsobil tak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
5. Na podporu svých tvrzení navrhl provedení několika důkazů, konkrétně svědeckou výpověď pana, a Tito svědkové mohli jediní relevantně prokázat skutečnost, že inkriminovaného dne došlo skutečně k předání vozidla panu a současně, že se žalobce rozhodného dne nemohl nacházet na místě údajného spáchání přestupku, jelikož byl v tu dobu s paní na jiném místě. Tyto důkazy však žalovaný neprovedl s odkazem na jejich účelovost a nadbytečnost. Nadbytečnost důkazu však žalovaný nijak neodůvodnil. Stran nutnosti provádění důkazů žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58.
6. K závěru žaloby žalobce navrhl, aby byl před soudem proveden důkaz svědeckou výpovědí řidiče vozidla, P. K.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nebyl jeho postupem zkrácen na svých právech a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
8. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Správní orgán I. stupně vyzval společnost k úhradě částky 2 500 Kč jako provozovatele vozidla reg. zn., neboť nezjištěný řidič tohoto vozidla se měl dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f bod 5 zákona o silničním provozu. Přípisem doručeným dne 13. 11. 2014 správnímu orgánu I. stupně bylo provozovatelem vozidla sděleno, že daného dne vozidlo řídil jeho zaměstnanec – žalobce. Správní orgán I. stupně tak zahájil dne 28. 1. 2015 proti žalobci řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu a současně ho předvolal spolu se svědkem K. V. (jednatel provozovatele vozidla) k ústnímu jednání na den 17. 2. 2015. Jelikož se k tomuto ústnímu jednání žalobce ani jeho zmocněnec bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavili, bylo jednáno v jejich nepřítomnosti. Správní orgán I. stupně následně po výsledku svědka a posouzení shromážděných podkladů vydal dne 17. 2. 2015 rozhodnutí č. j. MMJ/OD/26163/2014-20, JID: 27992/2015/MMJ, proti němuž podal zmocněnec žalobce včasné odvolání. Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 5. 2015, č. j. KUJI 31352/2015, sp. zn. OOSČ 290/2015 OOSC/90, zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci. Správní orgán I. stupně na základě toho pokračoval v řízení a žalobce předvolal k dalšímu ústnímu jednání na den 10. 9. 2015 spolu se svědkem P. Š. (vedoucí dopravy a provozu provozovatele vozidla). K tomuto ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec bez náležité omluvy nedostavili. Správní orgán I. stupně v novém rozhodnutí uznal žalobce vinným ze spáchání předmětného protiprávního jednání, kterého se dopustil tím, že dne 6. 11. 2014 v 13:48 hod. na pozemní komunikaci – křižovatka ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v obci Jihlava ve směru jízdy od centra města na Humpolec jako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn., nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“ – povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“. Tímto jednáním porušil § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, za což mu správní orgán I. stupně uložil podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) dnes již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), pokutu ve výši 3 000 Kč. Současně mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal zákonné lhůtě blanketní odvolání, které nebylo ve stanovené lhůtě doplněno. Žalovaný v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.
9. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

10. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
12. Soud ve věci nařídil jednání dne 5. 12. 2018, k němuž se žádný z účastníků nedostavil.
13. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
14. Krajský soud pouze pro upřesnění konstatuje, že v dané věci bylo v řízení pod sp. zn. 41 A 70/2015 rozhodováno o rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2012, č. j. KUJI 31352/2015, neboť nejdříve toto rozhodnutí žalobce přiložil k žalobě. Krajský soud podání žalobce ze dne 10. 12. 2015 usnesením ze dne 8. 1. 2016, č. j. 41 A 70/2015-7, odmítl. Následně pak žalobce přípisem ze dne 15. 6. 2017 krajskému soudu sdělil, že žaloba měla směřovat proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2015, č. j. KUJI 68510/2015, sp. zn. OOSČ 891/2015 OOSC/298 (napadenému rozhodnutí). Krajský soud tak nyní rozhoduje o tomto rozhodnutí žalovaného, které nově vede pod sp. zn. 41 A 47/2017.
15. Krajský soud nejdříve pristoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, k níž je soud povinen přihlížet i z moci úřední a která má podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za následek zrušení napadeného rozhodnutí.
16. Otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (zejména pak rozhodnutí ve správním soudnictví) je věnována rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost kupříkladu tehdy, jestliže z něj jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Dále pak lze v tomto smyslu za nepřezkoumatelné považovat rozhodnutí, jehož odůvodnění je vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním, či pokud z výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl. Mimo to se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130. Soudní judikatura pak věnuje nemalou pozornost též otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (např. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, či ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64), přičemž v tomto ohledu je za nepřezkoumatelné považováno především takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, či kupříkladu rozhodnutí, které se opomíjí vypořádat s argumentací účastníka řízení. Přitom je nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Jakkoliv se shora zmiňovaná judikatura týká zejména nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudních, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18, dovedl, že v zásadě tytéž podmínky platí i pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.

17. Žalobce však pouze uvedl, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a dále rozvedl své žalobní námitky stran zjištěného skutkového stavu správním orgánem I. stupně. Vzhledem k tomu, že žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal pouze blanketení odvolání a tvrzení o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl bez konkretizace, krajský soud vyhodnotil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jako přezkoumatelné, neboť netrpí ani vnitřní rozporností či vadami, jež by způsobovaly jejich nicotnost (nedostatek pravomoci správního orgánu vydat napadené rozhodnutí, absolutní nemožnost či trestnost plnění, absolutní nedostatek projevu vůle správního orgánu a jiné závažné vady). Z argumentace obsažené v rozhodnutích je zřejmé, že nosné právní a skutkové otázky byly vypořádány.
18. Co se týče námitky, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že to byl právě žalobce, kdo se předmětného protiprávního jednání dopustil, není tato dle krajského soudu důvodná.
19. Provozovatel vozidla, zastoupený jednatelem K. V., dne 13. 11. 2014 a dne 9. 12. 2014 písemně správnímu orgánu I. stupně sdělil, že řidičem předmětného vozidla v době spáchání přestupku byl právě žalobce. Tyto skutečnosti potvrdil při ústním jednání dne 17. 2. 2015 a doložil pracovní smlouvou ze dne 29. 11. 2013, výkazem dob jízd a práce podle reálných dat ze dne 6. 11. 2014 a podrobný popis činnosti žalobce dne 6. 11. 2014. Následně svědek P. Š., který v době spáchání přestupku u provozovatele vozidla pracoval jako vedoucí dopravy a provozu, při ústním jednání konaném dne 10. 9. 2015 vyloučil, a to i s ohledem na podrobný rozpis jízd žalobce, že by předmětné vozidlo řídila jiná osoba než žalobce. Svědci vypovídali shodně bez větších rozporů a jejich hodnověrnost se žalobci nepodařilo zpochybnit.
20. Krajský soud má tak s ohledem na uvedené za prokázané, že žalobce předmětné vozidlo řídil. Verze předestřená zmocněncem žalobce, že vozidlo řídil P. K. či M. S., který dne 20. 11. 2014 zemřel, hodnotí soud jako zcela nevěrohodnou. Praxe společnosti (zastoupená jednatelem J. K.), která žalobce ve správním řízení zastupovala jako zmocněnec, označovat za řidiče vozidel P. K., který vystupuje v jiných řízeních jako zmocněnec či mrtvé osoby, je správním soudům známá z úřední činnosti. K těmto závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí. Pouze ve stručnosti krajský soud poukazuje na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8.

2018, č. j. 6 As 125/201-32, jenž tyto závěry potvrzuje a v němž se podává: „Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. J. T., resp. Mgr. V. V. (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58).“

21. Pokud bylo prokázáno, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídil žalobce, dává krajský soud za pravdu správnímu orgánu I. stupně, že by bylo nadbytečné provádět dokazování výsledkem jiných svědků.
22. Ohledně námitky, že se předmětného přestupku nemohl dopustit ani skutečný řidič, neboť na světelném zařízení musela svítit zelená barva, je i tato nedůvodná.
23. Jak zjistil krajský soud ze správního spisu, správní orgány předmětné protiprávní jednání mají zadokumentováno nejen fotografiemi z automatizovaného systému RedCon – monitorování průjezdu vozidel na červený signál na křižovatce ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v Jihlavě, ale i příslušným videozáznamem. Z tohoto videozáznamu, který byl jako důkaz proveden při jednání dne 17. 2. 2015, je patrné, že poté, co začal svítit signál s červeným světlem „Stůj!“, do křižovatky vjelo bílé vozidlo větší velikosti, které v jízdě nadále pokračovalo a křižovatkou projelo, přestože svítil signál s červeným světlem „Stůj!“. Registrační značka tohoto vozidla je pak vidět na fotografii, kterou pořídil automatizovaný systém RedCon. Je tak zřejmé, že na červenou projelo vozidlo, které v dané době řídil žalobce.
24. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně 5. prosince 2018

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně